

[Alfred Jensen.]

det findes i Folketingsstidende, 1954—55, sp. 2870 — at når de lande, hvor kommunisterne har indflydelse, ville foretage en nedskæring af de militære styrker og af militærudgifterne, ville Danmark følge efter. Sovjetunionen har gjort det, og de nedskæringer, der nu foretages, betyder, at de militære udgifter skæres ned med 17 milliarder rubler årlig. Slige ord forpligter, men til trods for, hvad jeg har gjort opmærksom på, at Sovjetunionen flere gange har foretaget reduktioner, har man intet foretaget sig her i landet. Hertil kommer endda, at ved ministerens forslag af 7. juni 1959 fastsattes der mindstestørrelse, hvilket jo indebærer, at man administrativt kan forøge det styrkeantal, man har, og jeg må forstå betænkningen således, at der faktisk vil blive indkaldt flere fremefter, end vi hidtil har gjort. En sådan stramning er ganske urimelig og strider imod afspændingens og Danmarks interesse i, at der foretages reduktion i de militære udgifter. Ved afvejningen af, om Danmark skal følge Sovjetunionens eksempel med at nedskære de væbnede styrker, vil det være forkert kun at hæfte sig ved, at Sovjetunionen har fået stærkere og mere slagkraftige våben, og se bort fra de politiske momenter, som Sovjetunionen har fremført. Sovjetunionen har gentagne gange gjort opmærksom på, at med væksten i de socialistiske landes økonomiske og politiske styrke bliver deres fredspolitik, der får støtte af de nye stater i Asien og Afrika og af folkene i den ganske verden, en stedse stærkere og stærkere faktor i den internationale politik og en hindring for udfoldelse af krig. Afviklingen af aggressionerne i Suez, Libanon og Jordan er udtryk herfor.

Det er selvsagt mere denne gunstige politiske stilling for fredens bevarelse end de sovjetiske våbens styrke, der er baggrunden for Sovjetunionens forslag og drastiske nedskæring af styrkerne. Danmark er både forpligtet til og interesseret i at følge disse eksempler, uanset at de krav, der fra NATOs side er stillet om militærudgifternes størrelse, tjenestetidens længde, slagkraftige våben og anskaffelse af atomvåben, ikke er blevet indfriet. Ingen vil bestride det fordelagtige i, at Danmark har

afvist NATO-generalernes krav, ej heller at Danmark herigennem har ydet bidrag til fremme af afspændingstanken, men det vil være forkert at overse eller glemme, at Danmark er medlem af NATO, og at NATO er den kolde krigs værste udslag.

Jeg har tidligere udførligt været inde på en karakteristik af NATO-politikken, og jeg vil derfor i dag nøjes med at fastslå nogle enkelte kendsgerninger. [Den har trods alt det, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde heroppefra, ført til stigende spænding og ført verden frem til krigens afgrunde. Den har ført til stigende oprustning og store militære byrder for de enkelte lande. I Danmark er tjenestetiden blevet forlænget, de stående styrker i høj grad forøget og de militære udgifter er steget umådeligt, foruden at militaristerne og militarismen breder sig på hidtil ukendt måde til skade for det fredelige liv. Når Danmark har 16 måneders tjenestetid og er atomfrit område, er det ikke efter ønske fra, men på trods af NATO, og nu, hvor verden glæder sig over tegnene på tøbrud i den kolde krig, lyder der stadig fra NATO krav om oprustning. Oprustningspartierne venstre og konservative såvel som officererne støtter da også stedse deres krav om atombevæbning, om øgede militærudgifter, om længere tjenestetid, på de opstillede NATO-mål. Det er i overensstemmelse med disse mål, at der indrettes raketbaser og sker atombevæbning af den vesttyske hær, på trods af at Foster Dulles, da Vesttyskland skulle ind i NATO, sagde, at det ikke måtte få atomvåben eller andre masseødelæggelsesmidler. Alt dette og sprængningen af den franske atombombe i Sahara viser jo klart, at afspændingens fjender fortsætter den kolde krig og krigsforberedelserne. Hverken atomsprængningen i Sahara eller atombevæbningen af de tyske tropper er i Danmarks interesse, og på samme måde forholder det sig med de øvrige oprustningsforanstaltninger, NATO sætter ind for.

Derfor burde den danske regering ikke lade sig inspirere af NATO-ledelsen eller underhandle med oppositionspolitikere og officerer på grundlag af NATO-målene. Enten NATO-kravene nu er opfyldt til den ene eller den anden procent, så står det fast, at regeringen med tilslutning i folket kunne være kommet med forslag